

Verslag halve marathon Hastings 20 maart 2011

Net zoals vorig jaar trokken de joggers naar Engeland voor de halve marathon van Hastings. Dit jaar aan zijn 27ste editie toe. Zaterdagochtend verzamelde iedereen , inclusief twee debutanten, aan het zwembad. Iedereen was stipt op tijd.

De heenreis verliep niet zonder slag of stoot. Een supporter moest afhaken wegens een ernstige skiblessure. En ook bij de tussenstop in Aalter was er iemand niet aanwezig waardoor er weer een zitje vrij kwam op de bus. Eenmaal in Calais aangekomen was het tijd voor de paspoortcontrole. Met strenge blikken werden onze paspoorten gecontroleerd. Er werd mij gevraagd om mijn kraag naar beneden te doen zodat ze goed mijn gezicht konden zien. Maar er was geen probleem, ik mocht gewoon verder. Dit in tegenstelling tot Valeriia die jammer genoeg niet de juiste documenten op zak had. Samen met haar Lieven moest ze achterblijven in Calais. Met twee man minder gingen we dan de boot op.

Op de boot werd wat rondgewandeld en gedronken tot bij de aankomst in Dover. Dan was het tijd om terug te keren naar de bus die geparkeerd stond op Deck 7. Voor het vertrek met de bus riep Ignace nog: "Is iedereen mee?" "Ja", klonk het volmondig tot nog vier van de rappe joggers vlug de bus opstapten. Het scheelde geen haar of er waren weer enkele plaatsen vrijgekomen op de bus.

Na de boottocht reed de bus verder tot in het stadje Rye. Net zoals vorig jaar kon de groep hier genieten van een lunch. Een groepje ging eten in de Ypres Castle Inn. Anderen wandelden wat rond en eindigden met een kopje thee (of iets sterkers voor de mannen). En net zoals vorig jaar kocht Carine een voorraad thee voor het komende jaar. Om 15u30 was het verzamelen geblazen en werd de busrit vervolgd tot in Hastings.

Eens aangekomen in de kuststad wou Ignace eerst de parkeermogelijkheden tonen aan de buschauffeur. Deze kon een eerste keer zijn parkeertalent laten zien en pas daarna reden we verder tot aan ons hotel. Carine en Fanny konden niet vlug genoeg van de bus zijn om te gaan shoppen. Ingrid had andere zorgen: Zou er dit jaar warm water en elektriciteit zijn? Gelukkig was er elektriciteit, maar warm water was er toch niet op elke kamer.

Na het winkelen en het douchen (al dan niet met koud water) begonnen de magen te rommelen. En 's avonds gingen we met een grote groep eten in "Latham's Brasserie". "Engels eten kan dan toch lekker kan zijn", besloot Laurent. Na deze stevige maaltijd was het tijd om terug te wandelen en een rustige nacht in te gaan. Of toch niet? Muziek van de onderliggende discotheek en het lawaai van een ruziënd koppel waren de spelbrekers. En natuurlijk mogen we de meeuwen in de vroege ochtend niet vergeten. Met als gevolg: ons Ingrid kwam met kleine oogjes naar het ontbijt en ze was niet de enige! Gelukkig had Peter goed geslapen. Goedlachs zoals hij is startte hij de dag met een stevig ontbijt.

Tijdens het ontbijt kwam de jarige Maxime binnen. "Happy Birthday" klonk het overal. Zou hij dit jaar trakteren? "Op de boot", zei hij. Heeft hij dat ook niet vorig jaar gezegd? Dan was het tijd om ons klaar te maken. Maar Ignace ging eerst nog eens buiten voelen hoe het met de temperatuur zat: "Het wordt mooi weer, prima loopweer!"

Om kwart voor negen vertrokken we met de bus naar de start. Enkele gedreven lopers gingen te voet (of al lopend) naar de start. De buschauffeur mocht nog eens zijn parkeerkunsten uithalen. Vanuit een onmogelijke positie slaagde hij er toch in de bus achteruit te parkeren. In alle rust de start voorbereiden zat er dus niet in. We bleven op de bus zitten tot het tijd was voor de opwarming.

“Jaja” zuchtte ik, de zenuwen begonnen me toch parten te spelen. “Zou het echt zo lastig zijn zoals iedereen vertelde?” dacht ik. En eindelijk! Het was tijd voor de opwarming en dan richting start! Aan de start gooiden we de handen nog eens samen en wensten we elkaar veel succes toe.

Ignace, Ingrid, Peter en ik besloten samen te vertrekken maar al na de eerste helling ging ik op eigen tempo verder. Ik wou mij niet forceren, met al de tips van de voorbije weken besloot ik het rustig aan te doen want ik wou ‘goed’ zitten aan de zee. Na de eerste hellingen merkten we dat Maxime in vorm was. Hij liep mij voorbij en gaf mij een schouderklopje. “Hier begint de wedstrijd”, voegde hij er nog aan toe.

Na een lange afdaling volgde er nog een kleine lus. Daar zag ik Maxime voor mij lopen. En wat had Hendrik nu weer gezegd: “Als je voor Maxime eindigt is het goed?!” Ik was het niet vergeten en ging al gauw achter Maxime aan. Ik deed er alles voor om toch voor Maxime te eindigen! Na de lus zagen we eindelijk de zee en ik voelde me nog steeds goed. Plots liet Maxime een flesje vallen en ik zag mijn kans schoon om hem ongezien voorbij te gaan. Af en toe keek ik nog eens achter mij maar er was geen Maxime te zien. Dan was het doorbijten tot aan de finish. Voor de meesten is het langs de dijk toch even afzien maar iedereen zette toch nog eens zijn beste beentje(s) voor. En met de extra aanmoedigingen van onze supporters in de laatste kilometers was dat voor niemand nog een probleem.

Geert en Hendrik kwamen samen over de eindstreep. Een kleine minuut later deed Kristof hetzelfde, hij haalde bij zijn eerste deelname ook een fantastische tijd. Dan volgden Hugo en Patrick. Ingrid en Peter Vermeulen kwamen ook samen aan, daarna volgden Ignace en Gorik. Zes minuten later arriveerde ik, net voor Maxime en Peter Verscheuren, die het ook goed heeft gedaan na blessureleed! Kortom iedereen liep een prachtige wedstrijd! Proficiat aan iedereen, ook aan Maxime!

Na de wedstrijd moesten we ons houden aan een strak tijdsschema. Er werd zo vlug mogelijk gedoucht. Want er wachtte ons een lunch aangeboden door de Twinning Towns. Na de overhandiging van de bekens was het alweer tijd voor de terugreis.

Op de bus werd nog nagepraat over de wedstrijd. “Shanti gij, zeurzak!”, klonk het volgens Maxime. Hij zou blij moeten zijn, dat is weer iemand minder dat hij moet trakteren. Want zou hij niet iedereen trakteren die hij achter zich liet? Alles verliep rustig, tot Ignace nog eens duidelijk maakte dat “den bar open is op de bus”. Natuurlijk is Marc er als de kippen bij en staat als eerste in de rij.

Op de boot gingen we allemaal samen zitten. Dat maakte het voor Maxime gemakkelijker om te trakteren voor zijn verjaardag, of toch niet? We gingen er dan maar vanuit dat de traktatie voor een andere keer zal zijn. Misschien tijdens de volgende training? We gingen dan naar de bar een dek lager. De vrouwen dronken een goedgevuld glas Cava en Gorik shopte er op los. Hij kocht enkele flesjes parfum (drie van de vijf op zijn lijstje) voor vrouwlief Jessica. “Mijn vrouw wast zich, ik moet dat niet kopen”, grapte Patrick.

Even later stapten we terug op de bus om onze reis verder te zetten. Patrick lag te slapen (zijn ogen waren toch dicht), Carine las een boek, ... Tot Laurent naar voren kwam en een speech voorlas voor onze Ignace. Hij werd bedankt voor zijn inzet, want zonder hem zou de uitstap er niet zijn geweest. Ignace kreeg een cadeaubon voor de ‘tax free shop’ op de overzet, geldig van begin tot einde maart 2012. “Zo zijn we zeker dat we volgend jaar kunnen terugkomen”, zei Laurent.

Op het voorziene tijdstip kwamen we aan in Oudenaarde. Maar Maxime deed eerst nog eens een ‘specialleke’ en werd door de buschauffeur afgezet aan huis. Daarna gingen we allemaal huiswaarts. Wat mij betreft zou ik zeggen ... Hastings, tot volgend jaar!

Shanti Lataer.